

Arrest

nr. 196 686 van 15 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. SMEKENS loco advocaat S. SAROLEA en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjjiitische Arabier met de Irakese nationaliteit. U werd geboren op 1 januari 1974 in de Medinastraat in Najaf. U verhuisde reeds op jonge leeftijd naar de Sawrawijk. Tussen 1991 en 1997 woonde uw gezin in de Milatwijk in Najaf, daarna verhuisden jullie terug naar jullie oude huis in de Sawrawijk. U bleef daar wonen, ook na de dood van uw ouders, met uw broers Alaa, Walaa en Khalid met hun gezinnen. Ook uw echtgenote was in de woning ingetrokken na jullie huwelijk in 2002.

U ging naar school tot het zesde middelbaar en werd daarna, in 1991, opgeroepen voor uw militaire dienstplicht, maar die ontliet u. In plaats daarvan ging u aan de slag met de verkoop en het opknappen van auto's. In 2002 werd amnestie uitgesproken voor wie zijn dienst ontlopen had door Saddam

Hussein. In 2002 ging u alsnog bij het leger, maar slechts voor enkele maanden, waarna u opnieuw in de autohandel aan het werk ging. In 2008 kon u via enkele vrienden van de Daawa-partij aan de slag bij de dienst inlichtingen en terrorisme als politieman. U klom er op van shurti tot arif en was als bevelhebber van een patrouille verantwoordelijk voor verschillende personen. U mocht de verhoren van verdachten bijwonen en geregeld werd u gevraagd om ook zelf gevangenen te verhoren, maar daar maakte u zich telkens met een excuus van af. U was niet gelukkig op het werk omdat er door politielui afgeperst wordt, onschuldigen worden gevangengezet en mensen worden gemarteld. U wou daardoor ook zelf geen verhoren leiden.

In de zomer van 2014 wou u uw werk verlaten, maar gezien u daarvoor bescherming meende nodig te hebben, ging u naar de Amerikaanse ambassade om die bescherming te vragen. Die boden de Amerikanen u niet, maar ze gaven u wel de mogelijkheid om met hen samen te werken in ruil voor geld zodat u een vertrek uit Irak zou kunnen bekostigen. U ging niet op het aanbod in, maar bezorgde de ambassade wel éénmalig een lijst met namen van uw collega's.

Op 19 augustus 2015 kreeg u een oproep op uw walkietalkie en toen u zich naar aanleiding daarvan dezelfde dag nog aanmeldde op het werk, bleek dat u samen met 59 anderen en 3 oversten naar Tikrit zouden worden gestuurd om ondervraagcomités op te stellen. Gezien uw onwil om zelf verhoren te leiden, besloot u Irak te verlaten. U bracht uw vrouw onder in een huurhuis in de Al Hawliwijk in Najaf, verliet het land op 23 augustus 2015 en kwam in België aan op 9 september 2015. U vroeg er asiel aan op 14 september 2015.

Zo'n twee à drie maanden na uw vertrek werd uw broer Khalid opgeroepen voor ondervraging over waar u bent, maar hij ontkende er iets over te weten en werd dezelfde dag vrijgelaten.

Zo'n vijf maanden na uw vertrek kreeg uw vrouw aan de deur bezoek van een onbekende, iemand van de inlichtingendienst, die haar waarschuwde dat uw zoon Mokhtada zou ontvoerd worden als wraak voor uw ongewettigde afwezigheid op het werk. Uw vrouw besloot ook het land te verlaten, maar haar ooms waren daar niet mee akkoord. Ze staken in februari 2016 de paspoorten van haar en de kinderen in brand en zeiden haar te zullen vermoorden indien ze zou vertrekken. Met de hulp van haar moeder en stiefvader kon uw vrouw echter wel vertrekken met de kinderen. Ze verliet Irak in februari 2016. Terwijl ze in Turkije was, kwamen boze familieleden die lucht hadden gekregen van haar vertrek haar achterna gereisd, maar ze vonden haar niet. Uw vrouw en kinderen kwamen aan in België op 6 september 2016 en deden er een asielaanvraag op 7 september 2016.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer:

De nationaliteitsbewijzen van u zelf, uw vrouw en kinderen, de identiteitskaarten van u zelf, uw vrouw en kinderen en uw werkbadge van de inlichtingendienst (originelen); de eerste bladzijde van uw paspoort, uw werkbadge van Najaf Airport, uw rijbewijs, stemkaart, rantsoenkaart, woonstkaart, een document in verband met uw overplaatsing, een administratief bevel in verband met uw overplaatsing, de bevestiging van uw overplaatsing, de bevestiging van uw opleiding, een brief in verband met een onderzoekscomité voor uw ongewettigde afwezigheid, een brief in verband met het onderzoek, een arrestatiebevel, een aankondiging van beschuldiging en een reeks getuigschriften van en dankbrieven aan uw directeur (kopieën).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Irak een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw asielaanvraag.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk maakt dat de inlichtingendienst u vervolgt wegens uw vertrek.

U beweert dat u wou stoppen met werken omdat u in Tikrit verdachten zou moeten ondervragen, en u had geen vrede met de manier waarop gevangenen op jullie dienst behandeld werden. De werkwijze waarbij gevangenen gefolterd en afgeperst worden stoorde u, en al sedert u verhoren mocht bijwonen in 2012 heeft u steeds geweigerd om zelf verdachten te ondervragen (CGVS p.4-6). Bevreemdend is dan dat u niet eerder beslist heeft om te stoppen met werken, gezien de praktijken waar u zo'n afkeer had al sedert 2011 de gangbare manier van doen waren en gezien u daar al sedert 2012 van op de hoogte moet zijn geweest, gezien u toen al verhoren – en dus de mensonterende praktijken waarvan sprake – kon bijwonen (CGVS p.5). Hoe dan ook, de vraag dringt zich op waarom u in de zomer van 2015 überhaupt niet gewoon ontslag gegeven heeft op het werk. Wanneer u daarnaar gevraagd wordt, zegt u eerst dat de procedure daarvoor te langdradig is en voor u zeker een jaar zou duren. Wanneer u erop gewezen wordt dat u ondanks de lange procedure toch een ontslag in gang had kunnen zetten, beweert u dat ze iemand zoals u nooit zouden laten gaan, en vervolgens zelfs dat ontslag nemen bij uw dienst onmogelijk is (CGVS p.16). De volatiele aard van die uitleg doet vermoeden dat u de moeilijkheidsgraad van de ontslagprocedure aandikt, zeker gezien uit uw verklaringen eveneens blijkt

dat u wel degelijk op de hoogte bent van de stappen die gezet worden in de ontslagprocedure: het indienen van het ontslag, een gesprek met de directeur, het overmaken van het dossier naar Bagdad en een gesprek met de algemene directeur (CGVS p.15).

Uit specifieke landeninformatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier (COI bron 1) blijkt overigens dat de ontslagprocedure inderdaad moeizaam is en erg lang kan duren. Uit diezelfde landeninformatie blijkt echter ook dat veel politiemedewerkers precies om die reden verkiezen om gewoon ongewettigd afwezig te blijven op het werk wanneer ze ermee willen ophouden. De Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad met betrekking tot ongewettigde afwezigheid, voorziet immers in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen dan ook om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat de straffen in de praktijk niet worden uitgesproken, werpt u enkel tegen dat dat wel klopt, maar dat het niet opgaat voor mensen die bij de inlichtingendiensten werken, omdat die toegang hebben tot bepaalde informatie (CGVS p.18). Dat is echter slechts een blote bewering die u op geen enkele manier staft, en die des te moeilijker te geloven is gezien er zoals hierboven besproken geen gevallen bekend zijn van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. U beweert dat uw collega (Z.A.) in 2009 vermoord werd nadat hij zijn ontslag aangeboden had. U zegt dat zijn moord nooit is opgelost en ziet daarom een oorzakelijk verband tussen de twee (CGVS p.6). Er dient echter te worden opgemerkt dat dat slechts een blote bewering is die u baseert op niets anders dan uw eigen vermoeden. U draagt geen andere elementen aan die erop wijzen dat (Z.A.) wegens zijn poging tot ontslag is gedood.

U legt daarnaast ook documenten neer die moeten aantonen dat er wel een proces tegen u aangespannen is wegens ongewettigde afwezigheid (documenten 16 tot en met 19), maar er dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage aan uw administratief dossier is gevoegd (COI bron 2), blijkt dat er in Irak een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Daarnaast moet worden vastgesteld dat de documenten die u neerlegt louter kopieën zijn, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van de stukken bijzonder relatief. Bovendien werd een eigenaardige verwijzing naar een wetsartikel aangetroffen in één van de documenten die u neerlegt. In document 19, de aankondiging van uw beschuldiging, staat dat u beschuldigd wordt volgens artikel 35 lid 1 en 2 van de strafwet nummer 14.2008. Raadpleging van die wet leert dat artikel 35 de mogelijke straffen omschrijft voor wie zich schuldig gemaakt heeft aan bijvoorbeeld het stelen of verkopen van materiaal van zijn dienst (COI bron 3), en niets vermeldt over ongewettigde afwezigheid, die daarentegen besproken wordt in artikels 5-7. Het is in de militaire strafwet van Irak dat artikel 35 de straffen bespreekt voor gedeserteerde soldaten, maar van die wet, met nummer 19.2007, is in uw documenten geen sprake, en ze is sowieso niet op u van toepassing, gezien de federale politie tot Binnenlandse Zaken en niet tot Defensie behoort. De in document 19 vastgestelde inhoudelijke fout sterkt dan ook het vermoeden dat u vervalste documenten neerlegt.

Uw verklaringen omtrent de inspanningen van de inlichtingendienst om u op te sporen na uw vertrek, worden gekenmerkt door een onlogisch en onredelijk karakter, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder in twijfel trekt.

U beweert immers dat uw broer Khalid zo'n twee à drie maanden na uw vertrek uit Irak ondervraagd zou zijn omtrent uw verdwijning. Hij ontkende echter dat hij iets met uw vlucht te maken had, werd dezelfde dag nog vrijgelaten en werd sedertdien niet meer ondervraagd of lastiggevallen (CGVS p.8). Dat komt bevreemdend over: uw broers Alaa, Walid en ook Khalid zelf wonen nog steeds op het adres in de Sawrawijk in Najaf waar u zelf woonde tot aan uw vertrek (CGVS p.8). Indien de overheid werkelijk intensief naar u op zoek zou zijn om u te berechten, zou redelijkerwijze kunnen worden verwacht dat er vaker iemand op uw thuisadres zou zijn langs geweest, al was het maar wanneer er een officieel arrestatiebevel werd uitgevaardigd, of dat uw broer Khalid er niet zo gemakkelijk vanaf gekomen zou zijn.

Des te bevreemdender is dan ook dat u beweert dat de overheid ermee dreigde uw oudste zoon Mokhtada, geboren op 29 augustus 2004, te ontvoeren om u zover te krijgen dat u zich zou aanmelden

(Vragenlijst 3.5 echtgenote, CGVS p.12, 16). Ten eerste is het niet redelijk dat de overheid enerzijds een gerechtelijke procedure in gang zet om u te veroordelen voor ongewettigde afwezigheid, hetgeen ook volgens uw eigen document 19 eveneens bij verstek kan gebeuren, maar het anderzijds nodig vindt om u met alle mogelijke middelen alsnog te dwingen om zich aan te geven, met name door uw kind te ontvoeren. Ten tweede is het niet logisch dat uw broer Khalid een aantal maanden na uw vertrek slechts eenmalig ondervraagd werd, dezelfde dag nog naar huis mocht en dat hij noch iemand anders van de familie daarna nog door de inlichtingendiensten werd lastiggevallen, maar dat de inlichtingendiensten het tegelijk wél zo hard willen spelen dat ze een twaalfjarige zouden kidnappen. Wanneer u gevraagd wordt waarom de overheid een twaalfjarige zou ontvoeren, zegt u enkel dat er geen Iraakse overheid bestaat (CGVS p.18), wat geen verklaring is voor de merkwaardige werkwijze van de overheid. Uw verklaringen doen dan ook ernstig twifelen of er werkelijk ooit een plan geweest is om uw zoon te kidnappen.

Wat de mogelijke kidnapping van uw zoon Mokhtada betreft dient ook te worden vastgesteld dat u en uw vrouw beweren dat het een onbekende man van de inlichtingendienst was die haar over het ontvoeringsplan kwam waarschuwen. U heeft het sterke vermoeden dat het Amjad betreft, uw bevriende collega die u de documenten in verband met uw gerechtelijke vervolging zou hebben bezorgd (CGVS p.11, 16). U beweert ook dat u met Amjad een goed contact had tot een maand voor uw gehoor op het CGVS, dat u "altijd in contact met hem was" (CGVS p.18). In dat geval is het vreemd dat u niet weet of diezelfde Amjad nu al dan niet de persoon is die uw vrouw kwam verwittigen. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, bevestigt u enkel nogmaals dat u het niet zeker weet, en dat hij u er niets over heeft gezegd en dat u er zelfs niets over heeft gevraagd (CGVS p.19). Dat is niet aannemelijk: als u werkelijk goed in contact stond met Amjad, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u hem gevraagd zou hebben of hij het was die uw vrouw kwam waarschuwen, al was het maar via de "andere messenger-account" waarover u spreekt, die hij gebruikte om u de gerechtelijke documenten te bezorgen uit angst bespioneerd of afgeluisterd te worden (CGVS p.18). Bovendien zou zelfs redelijkerwijze kunnen worden verondersteld dat hij u via dezelfde weg ook iets zou laten weten over het plan om uw zoon te ontvoeren. Het feit dat u niet zeker weet of Amjad al dan niet de collega is die uw vrouw kwam waarschuwen, terwijl u wel nog met hem in contact stond en hij u hielp vanuit Irak, trekt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder in twijfel.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u gerechtelijke vervolging zou moeten vrezen wegens uw ongewettigde afwezigheid.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat in navolging van het bovenstaande ook geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou uw vrouw doodsb bedreigingen gekregen hebben van drie van haar ooms, gezien dat probleem een gevolg is van de ongeloofwaardig geachte mogelijke ontvoering van Mokhtada. Daarnaast leggen u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over haar belagers.

Uw vrouw zou nadat ze de anonieme waarschuwing ontving over de ontvoering van Mokhtada naar haar moeder en stiefvader en vervolgens naar haar ooms gegaan zijn om om hulp te vragen. Haar ooms zouden daar slecht op hebben gereageerd: ze wilden niet dat een vrouw alleen naar Europa zou trekken, maakten zich zorgen dat ze zich zou assimileren met Westerse normen en waarden en vonden dat ze in Irak moest blijven en van u moest scheiden. Ze zouden daarop haar paspoort en dat van de kinderen gescheurd en verbrand hebben (CGVS p. 12, 16, CGVS echtgenote p. 5-6 (administratief dossier, stuk 7)). Er dient in de eerste plaats op te worden gewezen dat het probleem met de ooms van uw echtgenote rechtstreeks voortvloeit uit het feit dat u vervolgd werd door de overheid wegens ongewettigde afwezigheid: zij richtte zich immers tot haar ooms nadat iemand van de inlichtingendiensten haar gewaarschuwd had dat Mokhtada zou worden ontvoerd. Aangezien daaraan geen geloof kan worden gehecht, kan ook geen geloof meer worden gehecht aan haar problemen met haar ooms, die ontstonden omdat u in de problemen zat en omdat Mokhtada mogelijk ontvoerd zou worden (CGVS echtgenote p. 5-6 (administratief dossier, stuk 7)).

Bovendien werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw met betrekking tot de handelingen van haar ooms nadat zij Irak verlaten had. U beweert dat twee van haar boze ooms, genaamd Hatif en Said, haar achterna reisden naar Turkije om haar te zoeken (CGVS p. 18). Uw vrouw beweert daarentegen dat het niet de ooms, maar twee van hun zoons waren die haar achterna reisden: (J.) Hatif en Haider (N.). De namen van de ooms die haar bedreigden zijn volgens uw vrouw Hatif (M.S.), Nazem (A.) en Najah (A.) (CGVS echtgenote p. 6 (administratief dossier, stuk 7)). Er moet worden opgemerkt dat die verklaringen niet met elkaar stroken: niet alleen benoemen jullie niet dezelfde personen wanneer jullie gevraagd wordt wie uw vrouw achterna reisde, maar bovendien spreekt u van een oom Said, een naam die uw vrouw niet eens vernoemt wanneer haar gevraagd wordt welke de drie ooms zijn die haar bedreigden. Dat u en uw echtgenote geen eensluidende verklaringen afleggen over wie precies de ooms zijn die haar bedreigden en wie haar achterna reisde, is niet geloofwaardig en trekt de bewering dat uw echtgenote door haar familieleden bedreigd werd nog verder in twijfel.

Gelet op bovenstaande kan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw vrouw inroept met haar ooms.

U beweert tot slot ook dat u reeds in 2014 hulp zocht bij de Amerikaanse ambassade omdat het uw wens al was om te stoppen met werken en u daarvoor bescherming nodig had (CGVS p.13). Zoals hierboven besproken is het niet aannemelijk dat u in dat geval niet gewoon de ontslagprocedure in gang gezet heeft. U maakt op geen enkele manier duidelijk waarom u daarbij bescherming zou nodig hebben. Volgens uw verklaringen bood de Amerikaanse ambassade u ook geen bescherming, maar wel een som geld in ruil voor inlichtingen. U bezorgde hen eenmalig de namen van uw collega-officieren uit de luchthaven, maar werkte daarna niet meer met hen samen omdat het geld dat zij u boden u niet interesseerde (CGVS p.13-14). U haalt voor het overige geen problemen aan die verband houde met uw contacten met de Amerikaanse ambassade of omdat u hen eenmalig een lijst namen doorgaf, ook niet wanneer u gevraagd wordt of u nog iets wilt aanhalen voor het einde van het gehoor (CGVS p. 19). Ook in dit opzicht kan in uw hoofde dus niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische

minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdeed, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De identiteitsdocumenten van u, uw vrouw en kinderen (nationaliteitsbewijzen, identiteitskaarten, eerste bladzijde van uw paspoort, rijbewijs, stemkaart, rantsoenkaart en woonstkaart) tonen uw identiteit aan, maar die staat niet ter discussie. Uw werkdocumenten (werkbades van inlichtingendienst en Najaf Airport, document in verband met uw overplaatsing, administratief bevel in verband met uw overplaatsing, bevestiging van uw overplaatsing, bevestiging van uw opleiding) zijn een aanwijzing dat u werkzaam was bij de inlichtingendienst van de federale politie, maar ook dat werpt geen nieuw licht op de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. De documenten die u neerlegt in verband met de gerechtelijke vervolging die u vreest voor uw ongewettigde afwezigheid (brief in verband met onderzoekscomité, brief in verband met onderzoek, arrestatiebevel, aankondiging van beschuldiging) kunnen zoals boven besproken niet op authenticiteit gecontroleerd worden en bevatten een inhoudelijke fout die aan de echtheid ervan doet twifelen. De documenten van uw voormalige directeur Abbas (L.) tot slot zijn op zich niet gerelateerd aan de vervolging die u inroept en kunnen ook geen nieuw licht op de door u ingeroepen vervolgingsfeiten werpen, maar hooguit aantonen dat u op gegeven moment toegang had tot documenten van directeur Abbas (L.).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van:

- “- Artikel 1, A, §2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;*
- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;*
- Artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vreemdelingenwet");*
- Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- Het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen;*
- Het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;*
- De manifeste beoordelingsfout.”*

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een verwijzing naar en een algemene en theoretische uiteenzetting inzake een aantal van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat zijn verleden bij de Iraakse inlichtingendiensten, dat hij onderbouwde middels verschillende bewijzen en zijn gezegden, door verweerder niet in vraag wordt gesteld. Volgens verzoeker vormt dit een serieuze aanwijzing dat hij een verhoogd risico op vervolging loopt. Als lid van de inlichtingendiensten had hij toegang tot gevoelige informatie. Daarom wilden de Amerikaanse inlichtingendiensten hem betalen voor informatie. Verzoeker was door zijn functie ook getuige van ernstige en systematische wanpraktijken. Hij kon hierover gedetailleerde verklaringen afleggen en zijn verklaringen vinden steun in algemene informatie, zoals het rapport van Amnesty International bij het verzoekschrift. Dat het niet aannemelijk zou zijn dat hij als uittreidend veiligheidsagent bedreigd zou worden, vormt volgens verzoeker een zware appreciatiefout.

Over de reden waarom hij pas in 2015 zijn functie verliet, doet verzoeker gelden:

“Verzoeker had al heel wat moeite met alles wat er binnen de inlichtingendiensten gebeurde. Daarom probeerde hij al in 2014 Irak te verlaten, door bescherming bij de Amerikaanse ambassade te zoeken. Dit lukte niet.

Zijn job verlaten was geen gemakkelijke beslissing. Verzoeker had schrik van represailles. Hij moest ook zijn confortabel leven, met een hoge salaris, afgeven. Bovendien had hij geen visa en moest als illegaal uit zijn land vluchten, met alle risico die met zulk reis verbonden zijn.

Verzoeker heeft een consistente uitleg gegeven waarom hij pas gedurende de zomer van 2015 besloten heeft om zijn job te verlaten en uit Irak te vluchten. Dit was het sleutelmoment omdat er een verandering in zijn functie is geweest. Hij kreeg toen het bevel naar Tikrit te vertrekken, om er ondervraagscomités in gang te zetten.

Voortaan zou verzoeker zelfs het verhoor van terrorismeverdachten moeten leiden. Dit bedoelde heel concreet dat hij mensen massaal zou moeten folteren.

Vroeger was verzoeker enkel verantwoordelijk voor de arrestatie. Hij was al aanwezig geweest gedurende ondervragingen, maar deed alles om niet daarmee bemoeid te worden. Hij heeft nooit iemand gefolterd. Hij steunt zulke praktijken niet, des te meer dat het vaak over onschuldige burgers gaat, die afgeperst worden zodat zij smeergeld betalen.

De ondervragingen zelfs leiden, dus mensen zelfs martelen, ging gewoon te ver voor verzoeker. Hij kon het niet aanvaarden. Bovendien is er in Irak een hoge risico dat ondervraagde verdachten die hun vrijlating konden krijgen dankzij het betalen van smeergeld, later wraak tegen hun ondervragers koesteren.

Voor die redenen heeft verzoeker eindelijk besloten zijn job te verlaten. Het bevel om mensen zelfs te ondervragen was de laatste druppel”

Over de mogelijkheid om ontslag te nemen, voert verzoeker aan:

“Doch heeft verzoekende partij verklaart dat het geen reële oplossing was. Ten eerste, het is twijfelachtig of zijn hiërarchieke meerderen akkoord zouden gaan gezien dat verzoeker over hun wanpraktijken zou kunnen getuigen. Ten tweede, zulke procedure is bijzonder lang, zoals het ook door

de bestreden beslissing word vastgesteld. Ondertussen zou verzoeker toch naar Tikrit moeten gaan om er mensen onder te vragen (lees: te folteren).

Door toe te geven dat ontslagprocedures bijzonder lang en moeilijk zijn, maar dat het vreemd is dat verzoeker zijn ontslag niet heeft aangeboden, heeft verwerende partij een contradictoire standpunt. In praktijk was het ontslagnemen onmogelijk, riskant en zou het bovendien geen reële oplossing zijn."

Aangaande de vraag of ongewettigde afwezigheid leidt tot vervolging, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een heel theoretisch standpunt hanteert. Hij vervolgt:

"De bestreden beslissing stelt niet in vraag dat de ongewettigde afwezigheid op de werkvloer word bestraft. Het stemt in met het feit dat er een reële risico van o.a. een 'gevangenisstraf met uitstel' bestaat.

Gezien de willekeurigheid van de Iraakse rechtssysteem, dat door tal van internationale rapporten bewezen word, is die risico een duidelijk aanduiding dat verzoeker inderdaad een risico op vervolgingen loopt.

Het enige feit dat strafrechterlijke procédures in gang worden gezet heeft als gevolg dat betrokene aan de willekeurigheid van het Iraakse rechtssysteem zal worden onderworpen. Dit zou bijzonder gevaarlijk zijn gezien zijn profiel van ex-lid van de inlichtingendiensten. Sommige zullen wraak willen koesteren. Andere weten dat hij geld heeft gezien dat hij een hoge salaris verkreeg zodat hij afgeperst mag worden. Hij is de ideale slachtoffer.

Bovendien is verzoeker altijd onder druk geweest. Op zijn werkvloer heerste er een sfeer van totale onderwerping aan het wil van de hiërarchieke meerderen. Elke teken van meningsverschil was er zwaar bestraft. Bv. heeft verzoeker een heel concreet uitleg gegeven van de druk waaraan hij onderworpen was zodat hij toch aanwezig bij sommige gehoren zou zijn.

Verzoeker is zelfs het getuige geweest van de wanpraktijken van het Iraakse rechtssysteem, die hij van binnen kent. Dit kan ook uitleggen waarom hij, vanuit zijn eigen subjectieve perspectief, bijzonder bang was om aan vervolgingen te worden onderworpen wegens zijn ongewettigde afwezigheid.

Verzoeker weet dat iedereen die binnen de handen van de inlichtingendiensten valt de risico loopt om afgeperst te worden, ten minste, of om gefoltert of zelfs vermoord te worden, ten ernstiger.

Tenslotte weet verzoeker dat een voormalige collega, die besloot om zijn ontslag te geven, was daarna vermoord. Meer details kent hij niet, maar dit evenement voedt zijn angst verder"

Verzoeker stelt dat het in voormelde context geloofwaardig is dat de inlichtingendiensten stappen ondernamen om te weten of hij inderdaad zijn functie verliet en om zeker te zijn dat hij nooit zou getuigen over de afpersing en marteling.

Verzoeker geeft vervolgens aan dat zijn broer, wanneer deze werd opgepakt en ondervraagd, niet echt werd bedreigd. Zijn oproeping toont echter aan dat de inlichtingendiensten maatregelen troffen om te weten wat er met verzoeker is gebeurd. Op dat moment was het bovendien niet duidelijk of verzoeker had besloten om zijn functie te verlaten of dat hem iets anders was overkomen. Zonder nieuws van één van hun medewerkers, ondernemen de inlichtingendiensten uiteraard stappen om deze medewerker terug te vinden. Indien de medewerker ongewettigd afwezig is, wordt deze bestraft, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en de landeninformatie van verweerder.

Verzoeker bevestigt dat zijn vrouw door een collega werd gewaarschuwd van de plannen om hun zoon te ontvoeren. Eveneens bevestigt hij dat zijn vrouw de collega niet kent doch dat hij slechts kan bedenken dat het Amjad betreft. Gezien zijn voormalige functie, acht verzoeker het niet verrassend dat er stappen worden ondernomen om druk op hem uit te oefenen. Hij kende de wanpraktijken en had toegang tot informatie waarin zelfs de Amerikaanse veiligheidsdiensten geïnteresseerd waren. Hij zou daarover kunnen getuigen, hetgeen zijn vroegere collega's en baas zorgen baarde. Verzoekers vroegere baas is heden een bijzonder machtig man. Hij werd directeur van de inlichtingendiensten van de vierde regio. Verzoeker werkte met deze persoon nauw samen en heeft een uitgebreide kennis over diens wanpraktijken.

Verzoeker stelt voorts dat het gelet op het huidige functioneren van de Iraakse maatschappij niet vreemd is dat de ooms van zijn vrouw zich vernederd voelden door haar beslissing. Het is mogelijk dat zij wraak proberen te koesteren om aan de andere stamleden te tonen dat van hun wil niet mag worden afgeweken.

Verzoeker benadrukt opnieuw dat de bestreden beslissing noch zijn voormalige functie, noch het feit dat ongewettigde afwezigheid bestraft wordt ontkent. Verzoeker geeft een overzicht van hetgeen in de bestreden beslissing en in de door verweerder gehanteerde informatie gesteld wordt. In die specifieke

context is het volgens verzoeker duidelijk dat hij niet zomaar zijn ontslag kon nemen en dat hij aan de willekeurigheid van het Iraakse rechtssysteem zal worden onderworpen bij een terugkeer naar Irak. Dit geldt des te meer op de specifieke feiten waarvan hij getuige was en doordat zijn voormalige collega's getuigenissen over de door hen gepleegde wanpraktijken willen vermijden.

Verzoeker stelt dat hij om voormelde reden als vluchteling moet worden erkend. In ondergeschikte orde stelt hij dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. In nog meer ondergeschikte orde, dient de bestreden beslissing volgens hem te worden vernietigd.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een rapport van Amnesty International bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. De nota met opmerkingen

3.1. Verweerder voert in zijn nota met opmerkingen een inhoudelijke repliek op hetgeen verzoeker aanvoert in het onderhavige verzoekschrift.

3.2. Verweerder voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij de nota met opmerkingen: de richtlijnen van UNHCR inzake Irak van 31 mei 2012 en een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak van 4 februari 2017.

4. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

4.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4.2. Verweerder legt op 13 oktober 2017 door middel van een aanvullende nota een COI Focus neer van 18 juli 2017 betreffende de veiligheidssituatie in Zuid-Irak.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

5.2. Waar verzoeker gewag maakt van een schending van het recht op een eerlijke administratieve procedure, dient andermaal te worden vastgesteld dat hij op generlei wijze duidt hoe dit recht in zijn hoofde zou zijn geschonden. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

5.3. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële

motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

5.6. Verzoeker stelt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging te koesteren ingevolge zijn voormalige werkzaamheden als politieagent voor de dienst inlichtingen en terrorisme.

Waar verzoeker kan worden gevolgd waar hij benadrukt dat het behoren tot de Iraakse veiligheidsdiensten een verhoogd risico met zich kan brengen om te worden geïdoleerd of vervolgd, dient daarbij echter vooreerst te worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door partijen, niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst op dit vlak dermate ernstig zou zijn dat het loutere gegeven dat verzoeker tot een aantal jaren geleden de voormelde positie heeft bekleed zou kunnen volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aan te tonen. Verzoeker kan aldus niet volstaan met een verwijzing naar zijn beroepsverleden en dient *in concreto* aannemelijk te maken dat, waarom en in welke omstandigheden hij ingevolge dit verleden dreigt te worden geïdoleerd of vervolgd.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing, nog los van de vraag waarom verzoeker indien hij werkelijk dermate tegen de praktijken binnen zijn dienst gekant was niet eerder besloot om deze dienst (al dan niet langs de geëigende weg) te verlaten, op basis van de voorhanden zijnde landen informatie vooreerst met recht gemotiveerd als volgt:

“Uit specifieke landeninformatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier (COI bron 1) blijkt overigens dat de ontslagprocedure inderdaad moeizaam is en erg lang kan duren. Uit diezelfde landeninformatie blijkt echter ook dat veel politiemedewerkers precies om die reden verkiezen om gewoon ongewettigd afwezig te blijven op het werk wanneer ze ermee willen ophouden. De Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad met betrekking tot ongewettigde afwezigheid, voorziet immers in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen dan ook om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat de straffen in de praktijk niet worden uitgesproken, werpt u enkel tegen dat dat wel klopt, maar dat het niet opgaat voor mensen die bij de inlichtingendiensten werken, omdat die toegang hebben tot bepaalde informatie (CGVS p.18). Dat is echter slechts een blote bewering die u op geen enkele manier staft, en die des te moeilijker te geloven is gezien er zoals hierboven besproken geen gevallen bekend zijn van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Iraakse autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. U beweert dat uw collega (Z.A.) in 2009 vermoord werd nadat hij zijn ontslag aangeboden had. U zegt dat zijn moord nooit is opgelost en ziet daarom een oorzakelijk verband tussen de twee (CGVS p.6). Er dient echter te worden opgemerkt dat dat slechts een blote bewering is die u baseert op niets anders dan uw eigen vermoeden. U draagt geen andere elementen aan die erop wijzen dat (Z.A.) wegens zijn poging tot ontslag is gedood.”

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven.

Met de loutere herhaling van zijn eerdere bewering dat het feit dat de straffen in de praktijk niet worden uitgesproken niet geldt voor leden van de inlichtingendiensten, die toegang hebben tot bepaalde informatie, doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker staat deze bewering andermaal niet. Indien politielui die voorheen de dienst inlichtingen dienden werkelijk buitensporige bestraffing of vervolging riskeerden, kan worden aangenomen dat dit wel-gedocumenteerd zou zijn, dat verzoeker bijgevolg bij machte zou moeten zijn om dit te staven aan de hand van enig begin van informatie en dat dit eveneens zou blijken uit de informatie van verweerder die is opgenomen in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt echter duidelijk het tegendeel.

Met de loutere herhaling van de blote bewering inzake zijn ex-collega, doet verzoeker voorts geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze bewering gedane vaststellingen.

Verzoeker wijst in het verzoekschrift verder op algemene wijze op de willekeur binnen het Iraakse gerechtssysteem. Hiermee gaat verzoeker echter niet enkel voorbij aan de voormelde landeninformatie waaruit duidelijk blijkt dat er geen gevallen bekend zijn van politielui die buitensporig werden bestraft omwille van hun ongewettigde afwezigheid, doch verliest hij tevens uit het oog dat hij niet aantoonst dat tegen hem een procedure wegens ongewettigde afwezigheid zou zijn aangespannen. Verzoeker laat de bestreden beslissing in deze volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“U legt daarnaast ook documenten neer die moeten aantonen dat er wel een proces tegen u aangespannen is wegens ongewettigde afwezigheid (documenten 16 tot en met 19), maar er dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage aan uw administratief dossier is gevoegd (COI bron 2), blijkt dat er in Irak een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Daarnaast moet worden vastgesteld dat de documenten die u neerlegt louter kopieën zijn, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van de stukken bijzonder relatief. Bovendien werd een eigenaardige verwijzing naar een wetsartikel aangetroffen in één van de documenten die u neerlegt. In document 19, de aankondiging van uw beschuldiging, staat dat u beschuldigd wordt volgens artikel 35 lid 1 en 2 van de strafwet nummer 14.2008. Raadpleging van die wet leert dat artikel 35 de mogelijke straffen omschrijft voor wie zich schuldig gemaakt heeft aan bijvoorbeeld het stelen of verkopen van materiaal van zijn dienst (COI bron 3), en niets vermeldt over ongewettigde afwezigheid, die daarentegen besproken wordt in artikels 5-7. Het is in de militaire strafwet van Irak dat artikel 35 de straffen bespreekt voor gedeserteerde soldaten, maar van die wet, met nummer 19.2007, is in uw documenten geen sprake, en ze is sowieso niet op u van toepassing, gezien de federale politie tot Binnenlandse Zaken en niet tot Defensie behoort. De in document 19 vastgestelde inhoudelijke fout sterkt dan ook het vermoeden dat u vervalste documenten neerlegt.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze niet concreet weerlegt of betwist, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Indien de overheid, dan wel verzoekers ex-collega's verzoeker werkelijk zochten met het oog op vervolging, is het daarenboven hoegenaamd niet aannemelijk dat zij (initieel) niet meer stappen zouden hebben ondernomen teneinde hem te lokaliseren. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met redenen aangegeven:

“U beweert immers dat uw broer Khalid zo'n twee à drie maanden na uw vertrek uit Irak ondervraagd zou zijn omtrent uw verdwijning. Hij ontkende echter dat hij iets met uw vlucht te maken had, werd dezelfde dag nog vrijgelaten en werd sedertdien niet meer ondervraagd of lastiggevallen (CGVS p.8). Dat komt bevreemdend over: uw broers Alaa, Walid en ook Khalid zelf wonen nog steeds op het adres in de Sawrawijk in Najaf waar u zelf woonde tot aan uw vertrek (CGVS p.8). Indien de overheid werkelijk intensief naar u op zoek zou zijn om u te berechten, zou redelijkerwijze kunnen worden verwacht dat er vaker iemand op uw thuisadres zou zijn langs geweest, al was het maar wanneer er een officieel arrestatiebevel werd uitgevaardigd, of dat uw broer Khalid er niet zo gemakkelijk vanaf gekomen zou zijn.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij biedt geen verklaring voor het feit dat noch zijn broer, noch andere familieleden werden aangesproken of benaderd teneinde na te gaan waar hij zich bevindt. Derhalve maakt hij niet aannemelijk dat de inlichtingendiensten of zijn ex-collega's de nodige stappen zouden hebben ondernomen, laat staan dat zij dit heden nog zouden doen, om hem te vinden en te bestraffen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Des te bevreemdender is dan ook dat u beweert dat de overheid ermee dreigde uw oudste zoon Mokhtada, geboren op 29 augustus 2004, te ontvoeren om u zover te krijgen dat u zich zou aanmelden (Vragenlijst 3.5 echtgenote, CGVS p.12, 16). Ten eerste is het niet redelijk dat de overheid enerzijds

een gerechtelijke procedure in gang zet om u te veroordelen voor ongewettigde afwezigheid, hetgeen ook volgens uw eigen document 19 eveneens bij verstek kan gebeuren, maar het anderzijds nodig vindt om u met alle mogelijke middelen alsnog te dwingen om zich aan te geven, met name door uw kind te ontvoeren. Ten tweede is het niet logisch dat uw broer Khalid een aantal maanden na uw vertrek slechts eenmalig ondervraagd werd, dezelfde dag nog naar huis mocht en dat hij noch iemand anders van de familie daarna nog door de inlichtingendiensten werd lastiggevallen, maar dat de inlichtingendiensten het tegelijk wél zo hard willen spelen dat ze een twaalfjarige zouden kidnappen. Wanneer u gevraagd wordt waarom de overheid een twaalfjarige zou ontvoeren, zegt u enkel dat er geen Iraakse overheid bestaat (CGVS p.18), wat geen verklaring is voor de merkwaardige werkwijze van de overheid. Uw verklaringen doen dan ook ernstig twifelen of er werkelijk ooit een plan geweest is om uw zoon te kidnappen."

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. Hij beperkt zich immers tot een loutere herhaling en bevestiging van zijn eerder afgelegde verklaringen. Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voorgaande, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

"Wat de mogelijke kidnapping van uw zoon Mokhtada betreft dient ook te worden vastgesteld dat u en uw vrouw beweren dat het een onbekende man van de inlichtingendienst was die haar over het ontvoeringsplan kwam waarschuwen. U heeft het sterke vermoeden dat het Amjad betreft, uw bevriende collega die u de documenten in verband met uw gerechtelijke vervolging zou hebben bezorgd (CGVS p.11, 16). U beweert ook dat u met Amjad een goed contact had tot een maand voor uw gehoor op het CGVS, dat u "altijd in contact met hem was" (CGVS p.18). In dat geval is het vreemd dat u niet weet of diezelfde Amjad nu al dan niet de persoon is die uw vrouw kwam verwittigen. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, bevestigt u enkel nogmaals dat u het niet zeker weet, en dat hij u er niets over heeft gezegd en dat u er zelfs niets over heeft gevraagd (CGVS p.19). Dat is niet aannemelijk: als u werkelijk goed in contact stond met Amjad, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u hem gevraagd zou hebben of hij het was die uw vrouw kwam waarschuwen, al was het maar via de "andere messenger-account" waarover u spreekt, die hij gebruikte om u de gerechtelijke documenten te bezorgen uit angst bespioneerd of afgeluisterd te worden (CGVS p.18). Bovendien zou zelfs redelijkerwijze kunnen worden verondersteld dat hij u via dezelfde weg ook iets zou laten weten over het plan om uw zoon te ontvoeren. Het feit dat u niet zeker weet of Amjad al dan niet de collega is die uw vrouw kwam waarschuwen, terwijl u wel nog met hem in contact stond en hij u hielp vanuit Irak, trekt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder in twijfel."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen concrete en dienstige argumenten aan. Met de eenvoudige herhaling en bevestiging van de verklaring dat hij slechts kan bedenken dat het Amjad betrof, doet hij namelijk in het geheel geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaring gedane vaststellingen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat hij werd of wordt gezocht (door de overheid en/of door ex-collega's) omwille van zijn verleden als politieagent bij de dienst inlichtingen en terrorisme.

In de bestreden beslissing wordt over de problemen die verzoekers vrouw zou hebben gekend en die uit het voorgaande zouden zijn voortgevloeid dan ook terecht gesteld:

"Uw vrouw zou nadat ze de anonieme waarschuwing ontving over de ontvoering van Mokhtada naar haar moeder en stiefvader en vervolgens naar haar ooms gegaan zijn om om hulp te vragen. Haar ooms zouden daar slecht op hebben gereageerd: ze wilden niet dat een vrouw alleen naar Europa zou trekken, maakten zich zorgen dat ze zich zou assimileren met Westerse normen en waarden en vonden dat ze in Irak moest blijven en van u moest scheiden. Ze zouden daarop haar paspoort en dat van de kinderen gescheurd en verbrand hebben (CGVS p. 12, 16, CGVS echtgenote p. 5-6 (administratief dossier, stuk 7)). Er dient in de eerste plaats op te worden gewezen dat het probleem met de ooms van uw echtgenote rechtstreeks voortvloeit uit het feit dat u vervolgd werd door de overheid wegens ongewettigde afwezigheid: zij richtte zich immers tot haar ooms nadat iemand van de inlichtingendiensten haar gewaarschuwd had dat Mokhtada zou worden ontvoerd. Aangezien daaraan geen geloof kan worden gehecht, kan ook geen geloof meer worden gehecht aan haar problemen met haar ooms, die ontstonden omdat u in de problemen zat en omdat Mokhtada mogelijk ontvoerd zou worden (CGVS echtgenote p. 5-6 (administratief dossier, stuk 7))."

Verzoeker laat deze motieven ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd overeind.

Evenmin vecht verzoeker de bestreden beslissing aan waar vastgesteld wordt dat hijzelf en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over de beweerdde problemen met de ooms van verzoeksters echtgenote. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Bovendien werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw met betrekking tot de handelingen van haar ooms nadat zij Irak verlaten had. U beweert dat twee van haar boze ooms, genaamd Hatif en Said, haar achterna reisden naar Turkije om haar te zoeken (CGVS p. 18). Uw vrouw beweert daarentegen dat het niet de ooms, maar twee van hun zoons waren die haar achterna reisden: (J.) Hatif en Haider (N.). De namen van de ooms die haar bedreigden zijn volgens uw vrouw Hatif (M.S.), Nazem (A.) en Najah (A.) (CGVS echtgenote p. 6 (administratief dossier, stuk 7)). Er moet worden opgemerkt dat die verklaringen niet met elkaar stroken: niet alleen benoemen jullie niet dezelfde personen wanneer jullie gevraagd wordt wie uw vrouw achterna reisde, maar bovendien spreekt u van een oom Said, een naam die uw vrouw niet eens vernoemt wanneer haar gevraagd wordt welke de drie ooms zijn die haar bedreigden. Dat u en uw echtgenote geen eensluidende verklaringen afleggen over wie precies de ooms zijn die haar bedreigden en wie haar achterna reisde, is niet geloofwaardig en trekt de bewering dat uw echtgenote door haar familieleden bedreigd werd nog verder in twijfel.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien verzoeker deze niet concreet aanvecht, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde problemen en vrees voor vervolging.

De documenten die benevens de reeds hoger besproken stukken door verzoeker werden neergelegd (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven dat verzoeker geen problemen aanhaalde noch enige vrees formuleerde in het kader van de contacten die hij in 2014 had met de Amerikaanse ambassade, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker ingevolge deze contacten heden enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.7. Verzoeker beroept zich in het onderhavige verzoekschrift teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake deze asielmotieven, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.8. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016 (Landeninformatie, stuk 6).

UNHCR verzet zich in dit standpunt tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

UNHCR vermeldt daarbij nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Najaf niet naar Najaf kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Najaf niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier, blijkt eveneens duidelijk dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker in het Zuiden van Irak niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in voormeld wetsartikel.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Najaf als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt wordt dan ook overgenomen.

Zoals verwerende partij terecht toelicht in de door haar neergelegde aanvullende nota, blijkt uit de informatie die verweerder door middel van deze aanvullende nota neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 8) verder genoegzaam dat de situatie in de provincie Najaf, verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak, geenszins van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit niet en brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

5.9. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

5.10. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Najaf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.11. Gelet op het voorgaande, ziet de Raad geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF